

Szabadon és önként

Ismét fellángolt a vita a prostitúcióról, s az ember örömmel állapítja meg, már megint nem élt hiába. Kitapintható, hogy a MONA (Magyarországi Női Alapítvány) április-májusban tartott két fórumán elhangzottak izzították fel a kedélyeket, csak úgy sistereg a sajtó a túlbuzgó, keményvonalas „nősténysovinisztáktól”, „megmentünkkipari” sztahanovistáktól.

A két becéző megnevezést köszönettel vettük.

Sárosi Péter a Népszabadságban, Papp László Tamás a Hírszerzőn érvel a jelzett hévvel amellet, hogy két felnőtt ember egyenjogú megállapodása a szexuális vagy bármilyen más szolgáltatás nyújtásáról, valamint ennek ellentételeképp fizetendő összegről nem képezheti tilalom tárgyát – s itt most sok különféle érv jön: hogy amire igény van, azt úgysem lehet megtiltani, hogy ha valakinek joga van extrém sporttal, dohányzással, csokizabálással rongálni az egészségét, akkor miért ne lenne joga prostituáltként ártani magának, ha olyan nagyon akar, meg persze, hogy mindig volt... stb.

Egy valamiben azonban vitapartnereink is egyetértenek velünk s egymással is: a kényszerítés, az emberkereskedelem, a kiskorúakkal folytatott prostitúció természetesen tilos.

Nos, ez jó ötlet. Olyan, mintha megtiltanám a dohányzást: de csak a beszívást. Kifújni természetesen szabadjon, a meghatározott helyeken, ahol nem zavarunk másokat. De beszívni minden körülmények között tilos, mert hiszen árt. Tessék csak megnézni! Dohányosunk ott áll a kijelölt zónában és szabályszerűen fújja kifelé a füstöt. Akadályoz valakit bármely tevékenységében vagy akár csak a kellemes jóérzésében? Nem! Hát akkor mit akarunk tiltani?

Így állunk ugyanis a prostitúcióval is. Azok a nők, akiknek az érdekvédelmét, amint azt Sárosi Péter írásából megtudjuk, a TASZ nemzetközi hálózat keretében kívánja biztosítani igen dicséretes módon, egytől egyig erőszak, emberkereskedelem áldozatai, és majdnem mind gyerekként kerültek bele. A prostitúcióba való bekerülés átlagéletkora számos nemzetközi kutatás tanúbizonysága szerint 14 év.

Vitapartnereink szerint legyen legális, mi több, vállalkozások, adófizetés, érdekvédelem stb. keretei között egyenesen intézményesüljön az önkéntes, felnőtt, szabad prostitúció (a kifújás), de nyilván tiltsuk és akadályozzuk minden erőnkkal a gyerekprostitúciót, az emberkereskedelmet, a nők és lányok (és persze fiúk) erőszakkal a prostitúcióba kényszerítését (a beszívást).

Beszéljük egy kicsit az önkéntességről.

Felsorolhatatlan mennyiségben állnak rendelkezésünkre a (sajnos csak külföldi) tanulmányok, vizsgálatok, felmérések arról, hogy a prostitúcióban élő nők és lányok előélete miféle abúzusokkal, bántalmazásokkal, nélkülözésekkel volt tele. Hihetetlen arányszámokat hoznak ki a kutatók: 75-80-95% mondja a megkérdezett prostituáltak közül, hogy bántalmazták, elhanyagolták gyerekkorában, hogy rendszeresen vagy tömegesen megerőszakolták, mielőtt a prostitúcióba került. 95% körüli azok aránya a kutatások során megkérdezettek között, akik azonnal otthagynák a prostitúciót, ha tehetnék.

Az önkéntesség megkérdőjelezéséhez mindez azonban nem elegendő. Tudjuk, ugyancsak számtalan külföldi kutatás eredményeit olvasgatva, hogy bántalmazás, abúzus, elhanyagolás még annál is több mindenkit ér, mint ahányan prostituáltak lesznek. A korai szexuális erőszak, az elnyomás, a bántalmazás, az erőszak szemlélése, az elhanyagolás, az utcagyereklét **alapja** lehet a prostituálttá válásnak, de **oknak** nem elég. Elképzelhető, hogy az elhanyagoltak, bántalmazottak, a szexben csak erőszakot és megaláztatást látók, az éhezők és nélkülözők közül némelyek választják, avagy legalább elfogadják a prostitúciót, mások meg nem.

A prostitúció tehát az előbbieket esetében önkéntes választás következménye. Simán lehet, hogy így sokkal jobb körülmények közé kerülnek, mint voltak előtte. Például kapnak enni. Nem verik meg őket minden nap... vagy ha mégis, nem annyiszor és legalább nem az apjuk.... Vagy ha mégis, legalább a húguknak nem kell ugyanezt átélnie... Mint látható, önkéntes, szabad választás is lehet tehát.

Kivéve, ha gyermekkorban történik.

Minthogy az önkéntességet, és a felnőtt emberek szabad szerződésének elvét magunk is mélyen tiszteletben tartjuk, a MONA konferenciáján, noha szimpátiával idéztük a svéd jogalkotást, minden ellenkező híresztelés ellenére nem követeltük, hogy vezessék be nálunk is a kliens büntetésének svédországi modelljét. A Norvég Civil Alap támogatásával folytatott projektünk egyik várható eredményeképp sok egyéb alkalmas jogszabály-változtatás mellett a fiatalok prostituáltat használó kliens büntetethez valóra fogunk csupán javaslatot tenni. Egyelőre nekünk ennyi pontosan elég is lenne kliens-büntetésből. Ki szeretné mondani a magyar jogban, hogy a gyermek (az ENSZ A Gyermek Joga c. egyezménye értelmében minden 18 év alatti személy gyermek) nem prostituálható. Aki őt ebbe belevonja, beleszeríti, a prostitúcióban alkalmazza, kihasználja, eladja, megveszi, bérbe veszi (ez utóbbi, ugyebár, a kliens): az bűncselekményt követ el, amely bűncselekménynek a gyermek az áldozata (és nem pedig tanúja vagy netán résztvevője, egyenesen társtettese).

Idáig, remélem, egyetérthetünk.

Emberkereskedelem és kényszerítés

A nagy nemzetközi szervezetek elképesztő számokat tartanak forgalomban arról, hogy hány nőt adnak-vesznek az emberkereskedelem hihetetlenül élénk és jól jövedelmező piacain. Az IOM (Nemzetközi Migrációs Szervezet) például évi 700 ezer és 2 millió közé teszi az emberkereskedelem női és gyermekáldozatainak számát a világon, ezen belül – saját megállapításuk szerint konzervatív (vagyis a határokon belüli emberkereskedelmet nem tartalmazó) becsléssel – 120 ezer Nyugat-Európába behurcolt nőt és gyermeket emleget.

Ha tehát föltételezzük – ahogyan azt vitapartnereink teszik –, hogy a prostitúcióban részt vevő felek (a prostituált és a kliens) alapesetben szabadon, önként és egyenrangúan szerződnek az eladandó, illetve megvásárlandó szolgáltatásról s annak ellenértékéről, szóval ha föltesszük, hogy a prostitúció tulajdonképpen normális munkatevékenység, amiből egész jól meg is lehet élni, akkor fölmerül a kérdés, vajon minek kell évente újabb százazreket kényszerrel behurcolni a „szakmába”, miért is nem töltik meg az ekkora keresletet teremtő gyümölcsöző iparág munkahelyeit az önként jelentkező öntudatos szexmunkások?

Ne tessék erre azt válaszolni, hogy azért, mert illegális. Nem: Nagy-Britanniában, Hollandiában, Németországban, Ausztriában teljes mértékben, másutt részben legális a prostitúció. A teljes körű legalitás országaiban is dúl azonban az

emberkereskedelem, sőt, éppen azokban van a legtöbb külföldről behozott prostituált. (Tavaly Nagy-Britanniában hoztak ugyan egy új törvényt, meglátjuk, milyen eredménnyel jár majd. Eszerint a kliens büntethető, ha fiatalkorú prostituáltat használ vagy emberkereskedelem áldozatának szexuális szolgáltatását veszi igénybe, akkor is, ha előzetesen nem tudta, hogy fiatalkorúval, illetve emberkereskedelem áldozatával van dolga, sőt, akkor is, ha direkt rákérdez erre, és az illető őt félrevezetve azt mondja: nem, ő nem fiatalkorú, nem, ő nem emberkereskedelem áldozata.)

A sok százezer gyermek és nő, csak akik évente újként kerülnek bele a nyugat-európai szexpiac legmélyebb bugyraiba, a biztosan nem önkéntesek: a leánykereskedelem áldozatai, ők mind-mind naponta sok klienst szolgálnak ki utcákon, bárókban, lakásokon, legális és titkos bordélyokban a legalitás és a tiltás országaiban. A legális prostitúció Németországból ezrével autóznak, buszoznak át a szexturisták a cseh-német határ kis falvaiba, ahol a falusi házak ablakaiban négyesével ülnek-állnak tizenéves kis gyereklányok, és harsányan kínálgatják magukat. A cseh határtól kissé messzebb lakó német polgároknak Bulgária exportálja százával a tizenegy-tizenkét éves kislányokat (német rendőr személyes közlése). Tiszta szerencse, hogy legális a prostitúció, ki tudja, hová fajulna mindez a tiltás következtében, nemdebár.

Valami ok miatt tehát a prostitúció, a szexipar olyan terület, amely nagy arányban, végtelen számban szívja fel az emberkereskedelem gyalázatos csatornáin behurcolt, iszonyatos szenvedéseknek kitett, külföldről, más kultúrából származó, a nyelvet esetleg nem is jól beszélő, nagyon gyakran fiatal, sokszor gyermekkorú „munkaerőt”. Szegényebb, avagy kevésbé fejlett országok felvevőpiacain inkább a hazai, helyi felhozatal dominál: Magyarországon például magyar prostituáltakkal lehet Dunát, Tiszát, Balatont rekeszteni. De egy pillanatig se higgyük, hogy ők sokkal szabadabbak, önállóbbak, függetlenebbek, mint innen külföldre, vagy külföldről ide hozzánk behurcolt társaik.

Nem egy prostituált interjúalanyom mondta azt, hogy hálás annak a férfinak, aki szállást ad neki, aki befogadta, s aki vigyáz a gyerekére, míg ő pénzt keres ... Nem egy nyilatkozott úgy, hogy önként, strici nélkül csinálja ezt, s mi sem természetesebb, mint hogy a szállásadója, jótevője ellenszolgáltatást kap tőle. De egyetlen prostituálttal sem beszéltem, aki prostituált akart volna maradni, aki ezt a szakmát már gyermekkorában kinézte volna magának. És egyetlen prostituált sem volt, aki igennel válaszolt volna a kérdésre: akarja-e, hogy a lánya is prostituált legyen?

Sárosi Péter Népszabadság-beli cikkének egyik internetes kommentelője azt javasolja, jó, akkor menjen ő, álljon ki egy legális szexpiacú ország standjára, és kínálja fel ő pénzért, szabadon és önként a testnyílásait. Ha olyan nagyon munka, pénzkereset, meg önkéntes és szabad.

Hát igen. Én nem kívánom neki. De másnak sem.

A prostitúcióval kapcsolatban végzett nemzetközi kutatások egyike¹ azt mutatta ki, hogy a prostituáltak mortalitási (halálozási) rátája 40-szerese (negyvenszerese) a

¹ www.rapeis.org/activism/prostitution/prostitutionfacts.html

lakosságának. Negyvenszeres. Nagyon veszélyes és nagyon kellemetlen tevékenység: nem csak a szexuális úton terjedő fertőző betegségek miatt, amelyek örvén oly nagyon tud aggódni még Papp László Tamás is a prostituáltakért (persze az őket használókért még inkább), hanem a prostituáltakat érő mindennemű erőszak, igen gyakori gyilkosság és más veszélyek miatt is. Egész könyveket írnak tele azokkal a testi bajokkal, amelyek egyrészt a rendeltetésszerűtlen szex (pl. anális), másrészt az erőszak (nemi erőszak, ütlegelések, különféle eszközök használata stb.), harmadrészt az iszonyat elviselését könnyítő szerhasználat következtében lépnek fel a prostituáltakban. És további könyvhegyek szólnak arról a rettenetes lelki kárról, amit a bántalmazás, a használati cikként való élés, az állandó undor, félelem és rettegés, a méltóság folyamatos sárba tiportsága révén szenvednek el ezek a kislányok és nők (sokszor fiúk is). PTSD-nek, poszt-traumás stressz-betegségnek hívja az orvostudomány ezt a jelenséget, és – nem csak azért, mert minálunk ennek kezelésére alig-alig képeznek szakembereket – rendkívül nehéz a gyógyítása.

Nem volna bölcsebb elfogadni mégis, hogy kényszernek, erőszaknak kell a háttérben lennie?

Erőszak a közvetlen, azonnali erőszak, amely kiváltja, megelőzi azt a döntést vagy elfogadást, amely a lányt, nőt prostituálttá teszi. De erőszak és kényszer az a légkör, felnevelő környezet is, amelyet a nők megvetése, lealacsonyítása, haszonjósággként tartása jellemez, amelyben egy kislány úgy nő fel, hogy ő csak, vagy elsősorban erre jó: kiszolgálni a férfiakat, illetve áruként hasznosulni. Énképe, öntudata is eköré szerveződik, s bár halálosan szenved attól, ahogy szextárgyként próbálgatják, használgatják a környezetét alkotó férfiak, fiúk, mégsem tud kritikusan, határozottan szembeszállni ezzel: honnan is tudna? Alkarján szaporodnak a fehérre forrott vágatok: a falcolás egyértelmű jelei.

A MONA Alapítvány 2 évvel ezelőtt végzett kutatása – ezt mutattuk be egyebek között a bevezetőben emlegetett konferencián – azt vizsgálta, milyen ismeretei vannak, s mi a véleménye fontos pozíciókban dolgozó politikusoknak, állami vezetőknek, rendőri vezetőknek, illetve a területen dolgozó rendőröknek a prostitúcióról és az emberkereskedelemtől. Csak néhány interjút készítettünk, így eredményeink nem reprezentatívak². A kérdéseinkre adott válaszokból (miképp lesz az ember prostituált, mi tesz valakit a prostitúció kliensévé, használójává) kibontakozott a prostituált és a kliens „profilja”. Eszerint a prostituált a szegénység, a gazdasági érdek, a megélhetés vagy egyenesen a jólét igénye miatt választja a prostitúciót, illetve a gyenge erkölcsi tartás, a barátnői, édesanyja, nővérei (tehát a nők) által mutatott rossz példa viszi erre az útra. A kliensek ezzel szemben valamilyen pszichológiai, szexuálpszichológiai probléma, baj, betegség (perverzió, impotencia, kapcsolatképtelenség, fogyatékosság) miatt kényszerülnek arra, hogy prostituálthoz folyamodjanak.

A prostituált szerintük tehát – ha nem is feltétlenül jókedvében – **választja** ezt a szerepet, a kliens viszont **belekényszerül**.

Jó. Hát képzeljük el magunkat, önálló és független nőket, akik – mint ahogy a TASZ által ajánlott videó szereplője, a svéd önkéntes szexmunkás-aktivista mondja – azért, hogy albérletünket ki tudjuk fizetni, vagy mert az általunk választott életformához

² http://www.mona-hungary.hu//kepek/upload/2008-09/ARETUSA_kutatasi_jelentes.pdf

valamiért ez kell, naponta 23 idegen férfit szopunk le állva egy kapualjban vagy a kamion mögött, függetlenül attól, hogy tetszik-e a tárgy, amelyet munkába kell vennünk, vagy legalább rokonszenvezünk-e tulajdonosával. Természetesen önként. Ez kérem a munkánk nekünk. Kérdezi a svéd szexmunkás-ideológus, hogy mennyivel rosszabb ez, mint öreg haldoklókat ágytálazni egy kórházban... Hm.

Vagy képzeljük el magunkat mint ún. escort-girlöket (ez, állítólag a csúcs, a krém, na, itt aztán degeszre keresi magát az ember, s még élvezi is), amint megállunk egy lakás ajtajában és megnyomjuk a csengőt. Ide hívtak bennünket. Egyedül vagyunk... Valaki most ajtót fog nyitni.

Na, milyen érzés?

Mi van, ha többen vannak? Vagy mi van, ha tényleg előveszi a bilincset, a bőrszíjat, a korbácsot?

Most az olvasót kérdezem: lehet-e ide önként, felelős döntéssel jutni?

És ha szabad? És ha önkéntes?

Feledjük hát az összes eddigi fontolgatást, mérlegelést, tegyük fel, hogy vitapartnereinknek alapvetően igaza van: létezik, de legalábbis elképzelhető olyan rendszer, amelyben a prostituáltak általában szabad, önkéntes, ezt a tevékenységet bejelentve, vállalkozóként vagy alkalmazottként végző öntudatos, az állampolgárokat, a munkavállalókat megillető törvények és a szakszervezetek védelmét élvező dolgozók.

Nyilván van olyan, aki maga akarja ezt, pont ebben talál örömet, és nagyon meg is éri neki. Amerikai kutatók a prostituált-piramis 2%-nyi csúcsára teszik az ún. elitprostituáltakat, akik kevés klienst szolgálnak ki viszonylag több pénzért életük egy hozzávetőleg rövid periódusában, ami után kilépnek, esetleg megveszi, s a továbbiakban eltartja őket egy férfi. A következő, 38%-ot kitevő tömeg azokból a prostituáltakból áll, akik rászorulnak a pénzre, s akiknek a szexuális kizsákmányoltság mint megélhetési forma a gyermekkori bántalmazás és szexuális abúzus talaján elfogadható realitásnak tetszik, s akiket most súlyos anyagi helyzetük, betegség, erőszakos partnerkapcsolatból való menekülés, vagy más rendkívüli nehézség lökött a prostitúcióba. A piramis alján a legkiszolgáltatottabb, legreménytelenebb 60% áll. Túlélési esélyük minimális. Őket általában közvetlen fizikai kényszerrel nyomták a prostitúcióba. Számukra végképp nemigen kínálkozik kilépési lehetőség. (Forrás: nagy számú, ellenőrzött, a prostituáltaknak szolgáltatást nyújtó segítőszervezetek munkatársai által készített személyes interjúk és a terület szakértőinek becslései, 2008.³)

Az American Journal of Epidemiology által közölt kutatás szerint⁴ a prostituáltak 51-szer gyakrabban esnek „munkahelyi emberölés” áldozatául mint a következő legveszélyeztetettebb női foglalkozás betöltői, a kocsmai felszolgálónők. A tanulmány szerint a prostituáltak átlagos halálozási életkora 34 év.

Egy nemrég közzétett európai uniós vizsgálat⁵ klienseket kérdezett meg arról, hogy mit tesznek, ha a prostituáltról kiderül, hogy emberkereskedelem, és/vagy kényszer,

³ www.prostitutionresearch.com

⁴ NJE, 2003., Vol. 159, No. 8

⁵ Prostitution and Human Trafficking: Focus on Clients, Di Nicola, A.; Cauduro, A.; Lombardi, M.; Ruspini, P. (Eds.), Springer, 2009.

erőszak áldozata (például a sarokban kuporog és zokog). Semmit. Akkor már benne vagyok, válaszolják a kliensek, pláne, ha már ki is fizettem a pénzt. Szóval akkor már végigcsinálom.

Jön tehát a kuncsaft, a kliens. Mit is akar? Szexet, ellentmondás nélkül. Nem hódít, nem csábít, hanem kiválaszt. Nem kérdezi: téged eladtak-e, megvettek-e, bántalmaztak-e, kényszerítettek-e, szabad, avagy rab vagy-e itt?

Általában elvárja, hogy ne legyen problémázás, a szolgáltató (bérnőstény, ahogy a hazai kliensportálok nevezik) még jó képet is vágjon a dologhoz. Megmondja, körülbelül mit kíván, s megkérdezi: mennyi. Ezt a szexet a prostitúción kívüli világban csak veréssel, megfélemlítéssel, kényszerrel (magyarul: nemi erőszakkal) lenne képes elérni. Itt azonban rendelkezésére áll a nő, akit neki már nem kell megvernie, nem kell megfélemlítenie, nem kell kényszerítenie: hiszen **amit a prostitúcióban eladnak s megvesznek, az nem a nő teste, nem is a szexuális szolgáltatása, hanem az erőszak**, amelyet a prostituáltak hosszú láncolata a nőbe korábban beléfectetett. (Természetesen a befektetés ellenértéke is az ő markukat üti – de nekünk ezt nem kell már tudnunk.)

Szóval: mit is akar a kliens? Lehetőleg teljesen, de minimum többé-kevésbé kiszolgáltatott, kuncsafti kényének-kedvének magát alávető nőt, még jobb, ha gyerek... Ne legyenek önálló (meg nem rendelt) vágyai. Ne kelljen alkalmazkodni hozzá, kitalálni óhaját. Ne legyen saját szexualitása. Legyen dolog, tárgy, eszköz.

Én nem csodálkozom, hogy Nyugaton már szinte csak külföldről behozott, etnikai kisebbséghez tartozó vagy kiskorú prostituáltakat találni. A fejlett Nyugat emancipált nőtársadalma, amelyhez sajnos nem társul emancipált férfitársadalom is, bizony nem mindig képes immár megfelelni a fentebb körülírt igénynek. A valóban emancipált, a tényleg öntudatos, az igazából dolgozó, pénzt kereső, magát el- és fenntartani tudó nők olyan úrt hagytak maguk után a férfiak velük lépést tartani nem tudó csoportjában, amit ezek szegények már csak a külföldről, elmaradott területekről behurcolt, nagyon kiszolgáltatott, súlyos erőszakkal alávetett nők és gyermekek tömegeinek használata révén képesek valahogy betölteni.

Mi, kelet-európaiak még nem tartunk itt. Nálunk a hazai kínálat is megteszi: épp eléggé elnyomott, kiszolgáltatott, alávetett.

Hallgassuk meg...?

Ha kihajolunk időgépünk ablakán, s odakiáltunk a jóságos Shelbyék farmján dolgozgató Tamás bátyának: „akar-e, Bátyó, szabad lenni? Rossz-e magának a rabszolgaság?” Vajon mit válaszol? S ha netán azt válaszolja, hogy „Nekem jó ez így, én teljesen elégedett vagyok a sorsommal”, akkor talán mozgalmat indítunk a rabszolgaság legalizálása érdekében? Igény ugyanis garantáltan volna rá...

„Hallgassuk meg az érintettek hangját”, ismételtetik a szexmunka-ideológia hívei, a TASZ és más, magukat liberálisként feltüntető csoportok. Mintha mi, „megmentünkparosok” nem az érintettek beszámolóiból vontuk volna le a következtetéseinket. De mindegy is, hiszen buta versengés ez: ki tud több vagy hangosabb „hangot” felvonultatni a saját igaza mellett.

Hát hallgassuk meg a nők elnyomásának másik, talán a legiszonyatosabb intézményrendszere élő, szenvedő tanút. Mit is mondanak a klitorisukat 8-10 éves

korban, borzalmas fájdalomban, anyjuk, nagyanyjuk, közösségük női vezetője keze által elkövetett rettenetes szenvedés és veszélyeztetés közepette örökre, visszavonhatatlanul elvesztő afrikai nők? Akiknek a nemi szervét úgy „operálják” át, hogy ne csak élvezetet, de kellemességet se érezhessenek soha a nemi aktus közben? Hogy minden szex a gyermeknemzés mellett elsősorban a par excellence nemi erőszakot jelentse számukra: egész közösségek összes nő tagjai számára?

Hát kiállnak mellette! Büszkék rá! Lenéznek, kinevetnek bennünket, akik nem tudjuk, mi az igazi női lét. Öntudatosan biztosítanak bennünket arról, hogy leányukon ők maguk fogják elvégezni ugyanezt a beavatkozást. Akár a törvény erejével velük szemben fellépő államhatalommal dacolva is!

A tisztelt olvasó még soha nem hallott alkalmazkodásról, agymosásról, ideológiai, közösségi, vallási stb. manipulációról?

„Hallgassuk meg az érintettek hangját.” Cinikus duma.

Társadalmunk a prostitúcióban élő nőknek nem kínál valódi alternatívát, legföljebb azt, hogy hihetik és hirdethetik, hogy a test és a lélek feladása, a fizikai és a mentális egészség feláldozása, az önérték és a méltóság sárba tiprása tulajdonképpen munka, olyan, mint a többi. Nem az a kérdés tehát, hogy **ezek a nők akarnak-e benne maradni a prostitúcióban**, hanem az, hogy **a férfiak akarnak-e alávetett, tárgyként, haszonállatként, maszturbációs eszközként használható nőket bérelni** maguknak.

És az a kérdés, hogy mi, a társadalom, legitimként tekintünk-e erre az igényre, és igyekszünk-e intézményesen kiszolgálni azt.

Felhívott a svájci TV2 riportere, hogy mit tudok arról, hogy a Püspökladányban, valamint Berettyóújfalun élő közösségekben miféle sajátos patriarchális szubkultúra honolhat, hogy onnan olyan sok fiatal, sőt gyerekprostituáltat adnak el a zürichi bordélyokba?

Én visszakérdeztem, miféle sajátos patriarchális szubkultúra honolhat Zürichben, hogy épp fiatal nőkre és lányokra van kereslet Kelet-Magyarországról, és nem – teszem azt – Jonatán-almára?

Betlen Anna